

Crònica

Teatre amateur gironí

Visionat. Campanya de teatre amateur a les comarques gironines. Diputació de Girona, Àrea d'Ensenyament i Cultura, any 2001.

El Visionat de Teatre és una mostra de teatre amateur organitzada per l'Agrupació Teatral de les Comarques Gironines juntament amb la Diputació de Girona. Hi participen quatre grups que un jurat selecciona d'entre un bon grapat d'aspirants. Enguany els candidats han estat divuit. Els membres del jurat, que són tres, exigeixen als grups que els seus muntatges siguin arriscats, originals i, a més, reeixits.

A banda de participar en aquesta mostra, els elencs gaudeixen, pel fet d'haver estat escollits, d'un premi de 50.000 pessetes, sis actuacions —com a mínim— subvencionades amb 40.000 pessetes cadascuna i una promoció específica.

Cada any el Visionat canvia d'escenari, i aquesta primavera s'ha dut a terme al Teatre Auditori de Sant Feliu de Guíxols. Hi han participat la companyia 2x2 Teatre, amb l'obra *Benvinguts al buit*, escrita i dirigida per Josep M. Uyà; el Col·lectiu Ditirambe, que juntament amb el Safareig Teatre han posat en escena l'obra d'Oscar Wilde *Un marit ideal*; el Teatre Brik, que ha muntat els *Insults al públic* de Peter Handke; i La Trifulga Teatre, que s'ha emportat els tres premis que es concedeixen per votació popular al millor muntatge, la millor interpretació

en conjunt i el millor espai escènic amb l'obra *La petjada de l'ós*, original de Manel Abellan, que també l'ha dirigida.

La novetat d'aquesta edició, que és la dotzena, ha estat la votació popular. Cada un dels tres premis esmentats consisteix en un lot de quatre entrades per a qualsevol espectacle del Teatre Nacional de Catalunya. Ara bé, els objectius d'aquesta consulta són estimular l'esperit crític de l'espectador, obligant-lo a implicar-s'hi més que de costum, facilitar als grups actuant l'opinió del públic d'una forma més precisa i crear un clima de participació per tal d'atraure espectadors a la mostra.

És precisament amb la finalitat de captar públic que durant les dues setmanes de durada del Visionat s'organitzen actes paral·lels. En aquesta ocasió hem tingut des de sardanes fins a un concert de l'Orquestra Simfònica de la Universitat de Wisconsin (EUA).

Dos aspectes molt positius a destacar: l'un, la mitjana d'edat dels participants, molt joves; l'altre, la qualitat dels dos textos originals presentats per autors de les nostres comarques. Ambdós fenòmens auguren un futur immediat molt prometedor per al teatre gironí.

Daniel Sancho

Els filòlegs de l'IEC a Girona

Unes jornades de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) celebren a la ciutat de Girona els dies 25 i 26 de maig varen mostrar algunes de les qüestions de llengua i filologia catalanes que actualment estan essent estudiades.

Presentades pel rector de la Universitat de Girona (UdG), Josep Maria Nadal, i pel president de la Secció Filològica, Joan Albert Argenter, les jornades es van dur a terme a la Facultat de Lletres (el divendres 25) i a la Fontana d'Or (el dissabte 26), i varen fer confluïr a la ciutat de Girona tota una sèrie de reconeguts especialistes en qüestions de llengua i cultura catalanes, que posaren sobre la taula les seves darreres observacions sobre l'origen escrit del català, sobre diferents aspectes culturals de canvi lingüístic o sobre problemàtiques ben candents de cara a la normalització i normativització de la llengua catalana. Josep Moran, per exemple, parlà d'«Els primers documents en llengua catalana»; Germà Colom mostrà com a principi del segle XVI existien alguns dobles dialectals entre la parla del Principat i la de València; Albert Rossich féu una «Aproximació a l'apòstrof en la història de l'ortografia catalana» a partir de la seva aparició a mitjan segle XVI; el professor Modest Prats va presentar alguns textos en prosa els autors dels quals tenien plena consciència dels canvis diacrònics que fins aleshores havia experimentat la llengua; i la professora Mariàngela Vilallonga explicà a través d'una comunicació

Barri i ciutat

Quan somiem a ser prou rics per poder elegir el lloc on viurem, exigim del millor apartament el mateix que trobem a la ciutat: que sigui espaiós, que hi entri molta llum, que tingui una terrassa generosa en flors i horitzó, que hi harmonitzin pacíficament el diumenge i el dilluns. Però després, un cop a dins del piset que el compte bancari ha elegit per nosaltres, ens conformem amb molt menys: no sortim gaire a fora, potser només per regar les plantes del balcó i mirar distretament un núvol prim suspès dalt dels teulats; *no veiem del tot la claror, perquè ens despertem amb les persianes abaixades i tornem a casa quan ja és de nit, quan ja s'hi ha espesseït la fosca presència de l'endemà; no sabem, doncs, si el dilluns és amable aquí dins, si arrossega encara aquella mica de somnolència del vespre dominical, i sobretot, no obrim mai totes les portes, sinó que fem vida només en dues o tres habitacions; la resta és traster. Tota la imatge de la ciutat es condensa en l'estructura de l'apartament: decoració de concurs floral, subordinació de la vida al treball, acotació de l'activitat a uns pocs carrers, condemna dels barris a la mera condició de trasters.*

A diferència d'altres ciutats de dimensions comparables a la de Girona, en què l'expansió urbana ha comportat l'eixamplament del centre per enllaçar-lo amb els veïnats que quedaven disseminats, aquí l'ampliació ha servit per agreujar la disgregació i reduir encara més l'espai del que anomenem el cor de la ciutat. Veïns de Can Gibert del Pla, de Palau, de Santa Eugènia, surten de casa i diuen: «Ara torno, vaig un moment a Girona», com si anessin a l'estranger. Més enllà del recinte emmurallat, més enllà de la ratlla divisòria del Güell, Girona deixa d'existir i apareixen els suburbis. Si heu viscut un cert temps al centre estricte de la ciutat i ara decidiu traslladar-vos a alguna d'aquestes zones perifèriques, prepareu-vos per encaixar la cara de funeral amb què us miraran els vostres amics i per donar un munt d'explicacions sobre el fet, naturalíssim a qualsevol altre lloc del món, que hàgiu decidit canviar de casa. Sou a només un quart d'hora a peu de la Rambla, però pel que sembla heu perdut irremeiablement el dret de ciutadania.

Eva Vázquez

literària com els arbres han perdut en les llengües romàniques la feminitat original de què gaudien en la llengua llatina. Altres ponències de les jornades foren «Consideracions sobre el conte» (Jaume Cabré), «Un exemple de revisió toponímica comarcal: la Garrotxa» (Teresa Planagumà), «Polítiques i tendències de la traducció audiovisual a Europa» (Josep Gifreu) i «Les preposicions *a* i *en*» (Salvador Oliva). L'escriptor Antoni Puigverd, més que cap altre, va esperonar els membres de l'Institut a actuar de manera més

eficaç sobre l'oralitat de la llengua. Els torns de preguntes, que s'establiren com a punt final a cadascuna de les dues jornades, serviren sobretot perquè els membres assistents de l'Institut fessin preguntes i poguessin defensar les línies actuals de la política lingüística de l'IEC; i també serviren per constatar que alguns ponents, expliquin el que expliquin, tenen l'entusiasme i la brillantor suficients per aixecar passions entre els qui els escolten.

Daniel Ferrer

Verdaguer al Mont

El dia 10 de juny, 99è aniversari de la mort de Jacint Verdaguer, es van inaugurar al santuari del Mont la cambra restaurada del poeta i la primera fase de les noves instal·lacions de l'hostatgeria.

El 2002 serà l'any Verdaguer. Per als gironins, la commemoració tindrà una localització molt concreta: l'itinerari que l'any 1884 va seguir el poeta de Girona a Banyoles i al santuari del Mont. La seva estada allà dalt és especialment rellevant, perquè va lligada —per la realitat i pel mite— a la redacció del poema *Canigó*; és una d'aquelles històries literàries que justament pels seus enigmes ofereixen una gran dosi de fascinació.

I va ser justament al Mont on el dia 10 de juny, 99è aniversari de la mort de mossèn Cinto, fou llegit un manifest del Patronat del Santuari destinat a proclamar l'any Verdaguer i a reivindicar «la figura cabdal del poeta que amb la seva obra va encapçalar la Renaixença i va recuperar la llengua del país». L'any jubilar coincidirà feliçment amb la rehabilitació total del santuari, que esdevindrà de manera definitiva el que amb més o menys precarietat ha estat sempre, i el que va ser sobretot per a Verdaguer: un lloc d'acolliment i de refugi. En aquesta època de turisme verd i de retorn obligat a la natura, el «niu d'àguiles» verdaguerià es convertirà en un niu de repòs i de silenci per a molta gent. Les noves instal·lacions, fruit del conveni